

Évközi 2. vasárnap – 2011. január 16. – A év

Egy férfi csodálkozva hallotta, hogy egykori általános iskolás osztálytársa megtért és hívő, templomba járó keresztény lett. Nehezen tudta róla elképzelni, hiszen züllött csavargónak ismerte. Amikor néhány hét múlva találkoztak az utcán, kíváncsian kérdezgette: „Tényleg igaz, hogy hívő lettél és mindig ott vagy a miséken?” „Igaz.” – felelte a másik. „De hogy-hogy ilyen hirtelen? Ilyen gyorsan megismerted a vallási tanításokat, Jézus életét és evangéliumát? Tudod egyáltalán, hol született Jézus? És hogy hol élt, kik voltak a tanítványai?” „Nem.” – felelte a másik. „És milyen csodákat tett? Kik voltak az ellenségei?” „Nem, nem tudok róla túl sok életrajzi adatot.” – felelte a megtért osztálytárs. „Én csak azt tudom, hogy velem mit tett. Két évvel ezelőtt részeges állat voltam. Minden este támolyogva, ha nem négykézláb vánszorogtam haza. A gyerekeim bújkáltak előlem, mert üvöltöttem velük. A feleségem átfutott a szomszédba és ott zokogott. A környékünkön lakók elfordultak, amikor megláttak és köpködtek utánam. Most – a gyerekeim örömmel szaladnak elélem, amikor hazaérek, és a nyakamba ugranak. A feleségem csókkal és vacsorával vár. A szomszédok szívesen szorítják meg a kezemet. Az egész életem megváltozott – ezt tette velem Jézus!”

A mai olvasmányban Izaiás próféta jövendölését halljuk Jahve Szolgájáról, az eljövendő Messiásról. A zsidó közgondolkodással szemben azt tanítja, hogy a Messiás minden nép, minden ember megváltója lesz. Az üdvösség ígérete mindenkinek szól, nemcsak Izrael fiainak. „Kevés az, hogy ... fölemeld Jákob törzseit és visszatérítsd Izrael maradékát. A nemzetek világosságává teszek, hogy üdvösségem eljusson a Föld határáig.” Ez a jövendölés Jézusban teljesedik be, az Ő megváltó művében, amint az evangéliumban halljuk keresztelő János tanúságtételében. „Íme, az Isten Báránya, Aki elveszi a világ bűneit.” Ha azonban Jézus az egész emberiség üdvözítője, akkor hogyan kell szemlélnünk azokat a népeket vagy embercsoportokat, akik másban látják az üdvösséget? Nekünk, keresztényeknek – ha valóban igényt tartunk erre a névre – nagyon komolyan kell vennünk Szent Péter apostol szavait: „Nincs üdvösség senki másban, mert nem adatott más név az ég alatt, amelyben üdvözülhetnénk, csak Jézus Krisztusé.” Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a hinduk, iszlám hívők vagy más, egyéb vallások követői ne üdvözülhetnének. Ha önhibájukon kívül nem ismerik meg az igaz hitet és lelkiismeretük, valamint saját vallási előírásaik szerint értékes emberi életet élnek, ők is elnyerik az örök boldogságot az Isten Országában. Itt azonban ők is Jézus Krisztussal találkoznak, mint Megváltójukkal és igaz Istenükkel.

Rendkívül fontos ezt hangsúlyozni napjainkban, mert egy nagy tévedés, önbecsapás kísértésének van kitéve a mai, igazságkereső ember. Sokszor találkozunk azzal a szlogenel, hogy „mindegy, kiben, miben hiszünk, csak higgyünk valakiben vagy valamiben!” Hit nélkül nem lehet élni, mondják, valamiben hinni kell! Az viszont már mindegy, hogy ki milyen istent imád és

hogyan, ki milyen vallást gyakorol és hogyan, illetve gyakorol-e bármilyen vallást. Az egyházi közösséghez való tartozás meg gyakorlatilag fölösleges, a hit mindenkinek a legbensőbb magánügye! Ez a fajta gondolkodás azonban gyakorlatilag ateizmus, istentagadás. A materialista-kommunista időszak harcos ateizmusa már a múlté. Az az ideológia, amely megpróbálta tagadni a természetfölötti létét és butaságnak, primitívségnek nevezte a vallást, már leáldozott. Azonban nem kevésbé veszélyes a modern kor hívő köntösbe bújtatott istentagadása sem, sőt talán veszélyesebb, mert sokakban nem is tudatosul, hogy igazából hitetlenségben élnek. Hiszen mit vall kimondottan vagy kimondatlanul az, aki szerint mindegy, hogy ki milyen istenben hisz? Aki szerint egymásnak sok mindenben ellentmondó istenképek és vallási tanítások egyformán lehetnek igazak és jók? Azt, hogy valójában egyik istenkép vagy vallás sem különb a másiknál, mert mindegyik ugyanúgy emberi kreálmány. Az isteneiket, a vallásaikat az emberek találják ki maguknak, mert szükségük van valami támasztékra, kapaszkodóra, álmodozásra. Aki pedig úgy gondolkodik, hogy az isten és az isteni világ emberi kitaláció (még ha szép és értékes is), az ateista, valójában hitetlen. Az magát az embert tartja az ember megváltójának. A hit számára nem más, mint afféle „placébó”, vagyis hasonlít az olyan tablettákra, amiknek ugyan semmi hatásuk nincs, de aki beveszi, az bízik benne, s azt hiszi, attól gyógyul meg. Pedig igazából a hite, a reménye és a saját erős szervezete gyógyítja meg, nem a hatástalan pirula. Igen, sajnos ilyen a legtöbb mai ember úgynevezett „hite”: nem egy valósan létező Istenre irányul, aki a mi Urunk, hanem egy (vagy több) általunk kitalált istenre, akinek mi vagyunk az urai. Márpedig el kell ismernünk, hogy a placébó nem minden betegséget gyógyít meg. Vannak olyan szenvedések, betegségek (és igazából ezek nevezhetők annak valójában), amit nem gyógyít meg az ember pusztá vágyakozása, hite az egészsége helyreállításában, jókedve vagy pozitív gondolkodása.

Mindannyian szembesülhetünk (és szembesülni is fogunk) olyan kihívásokkal, problémákkal, csalódásokkal, amelyeken pusztá emberi erőfeszítéseink nem fognak átlendíteni bennünket. A magunk gyártotta hamis, nem létező istenkék nem fognak segíteni rajtunk ott, ahol a mi erőnk és tudásunk már biztosan kevés. Persze, hogy kellene a mi erőfeszítéseink, kell a mi együttműködésünk is, de a szabadító, a Megváltó az igaz Isten, Jézus Krisztus lehet és lesz egyedül!

A modern ateizmus másik tévedése a saját magunk által gyártott istenen túl az üdvösségről kialakított hamis kép. Közös vonása az ezoterikus jellegű vallásoskodásoknak, a legtöbb napjainkban alakult vallási közösségnek, hogy a földi élet valamiféle idealizált változatát tartják üdvösségnek, a földön akarják berendezni maguknak a mennyországot. Az üdvözülés számukra nem más, mint egészségesen, békében, gazdagon élni itt a Földön minél hosszabb ideig. A halál után pedig megszületni újra és újra – ugyanide. Más testben, talán más országba, de ugyanúgy a földi életbe. A vallás arra való, hogy pozitív gondolkodásra segítve megelőzze a betegségek kialakulását, ha meg mégiscsak beteg lettem,

akkor mindenféle kozmikus energiák vagy a „szent emberek” hókuszpókuszi nyomán mielőbb meggyógyuljak. És persze főként ahhoz kell az isten vagy egyéb más természetfölötti erők segítsége, hogy szerencsés legyek anyagilag, sikerüljenek a vállalkozásaim, mielőbb gazdag legyek, vagy legalábbis ne veszítsem el a már megszerzett javaimat. Szerencsés legyek a szerelemben, a párkapcsolatomban stb. Tény és való, hogy az úgynevezett hívők igen nagy része ilyesféle elvárásokkal van (és csak ilyenekkel!) az istensége felé.

A modern ateizmusnak tehát nincs szüksége Jézusra, az egyetlen üdvözítőre, amennyiben Ő bűneink bocsánatát és a túlvilági örök, boldog életet akarja megadni nekünk. Jézus minden ember Megváltója akar lenni – de mi akarjuk-e? Nem gondolom, hogy véletlen az, hogy az Isten megengedi napjainkban, hogy az ember újra és újra beleütközzön korlátaiba. Hiába van az előző korokhoz képest rendkívüli tudásunk, hiába vannak nagyszerű technikai lehetőségeink, mégis egyre több az emberileg megoldhatatlan probléma. Egyre többször vallunk kudarcot a szaporodó természeti csapások, a romló társadalmi morál, az egyéni és közösségi bűnök, a betegségek, a depresszió és kiüresedés elleni küzdelemben. Az ember „önmegváltása” valahogy nem akar működni. Az ember földi üdvösségképe valahogy nem akar igazolódni. Miközben gyártjuk a hamis istenképeket és küzdünk az elérhetetlen földi mennyországért, eszünkbe sincs odafordítani arcunkat az egyetlen Üdvözítő felé, eszünkbe se jut készülni az igazi életre, ami majd az Ő országában vár ránk. Nagy és nem könnyű küldetés vár tehát ránk, keresztényekre, hogy életünkkel megmutassuk: valóban Jézus az igaz Isten, a Megváltó mindenki számára. Nincs üdvösség senki másban, s ez minden emberre vonatkozik.